

5. številka Stezic vam prinaša :

Urednikova spremna beseda
 T.D. : Nekaj misli o Stezicah
 Jakše : Mladinska konferenca
 Duh : Bili smo v Jurčičevem rojstnem kraju
 S.Mehle : Voščili smo pisatelju Janku Glazerju

MLADI LETERAT

Ala : Pogovor ob odprtem kaminu, kjer sta si dva moža kuhala večerjo
 Mirko : V aprilsko noč
 Babi : Ti veš, da je ta pesem posvečena tebi
 Dade : Pesem
 C.Herrera: Iskre, pisma
 C.Herrera: Večer, cvet mojega življenja
 Ina : Domača naloga
 Gazvoda: Šah

Za dobro voljo !

=====

STEZICE - glasilo novomeških gimnazijcev, izdajata literarni krožek in aktiv ZMS na Gimnaziji.

Glavni in odgovorni urednik : ANTON JAKŠE
 Člani uredništva : VANI KASTELIČ
 SLAVKA PODRŽAJ
 RUDI PRIMC
 Tehnični urednik : JOŽE SPLIHAL
 Naslovi in ilustracije : DARKO DUH
 Sodelavci : Franci Škof, Boris Golež.

Izhaja enkrat mesečno.

Cena enega izvoda din 30.

Dragi bralci !

S peto in hkrati zadnjo številko, se za letošnje leto poslavljamo od vas. Upamo, da vas stezice niso razočarale in, da so vam prinesle vsaj del tistega, kar od njih pričakovali. Ne zidamo si gradov v oblake, zato vemo, da je bilo pri tem našem glasilu marsikaj pomenjkljivo. Ne mislim tu samo na številne tiskovne napake, teh tudi drugje ne manjka, pač pa STEZICE tudi vsebinsko niso v celoti izpolnile načrta, ki so si ga v začetku leta zastavile. Leto je izšlo samo pet števil. Malo, če pomislimo, da jih je pred leti izšlo več kot dvajset, pa vendar dovolj, če povemo, da je bil to popoln začetek, da smo soulovali pri STEZICAH sami neikušeni dijaki. Šele praksa nam je pokazala naše napake in le s prakso smo jih lahko tudi odpravili.

Kot sem že na mladinski konferenci povedal, bi bilo dobro, da bo organizirali po razredih mrežo dopisnikov, ki nas bi sproti obveščali o aktualnih dogodkih, skrbeli pa bi tudi za literarne prispevke. Če nam bo to uspelo, bomo drugo leto izdajali STEZICE vsakih 14 dni, kot so izhajale pred leti, pa tudi njih vsebina bo bolj pestra in bo ustrezala namenu. Ne mislim, da bi v STEZICAH izhajale kdo ve kakšne umetnine. Ne, to tudi ni mogoče. Bile pa naj bi odsev našega življenja, vzoren oris našega veselja nad in razočaranj, skretka slika vsega, kar se okoli nas in med nami dogaja. In ko boste čez deset ali več let brskali po policah in boste naleteli na STEZICE, se boste zopet spomnili svojih gimnazijskih let, zopet se boste spomnili sošolcev, ki so vam bili včasih tako blizu, pa so se razkropili na vse strani, spomnili se boste profesorjev, ko boste prebrali nad kakim sestavkom svoje ime, se boste otožno nasmehnili, rekoč: " Glej, to sem bil jaz! " To pa je tudi namen STEZIC. Ne samo, da vas seznanja jo z življenjem na gimnaziji, bodo naj tudi spomin na leta, ki so morda najlepša v vašem življenju.

Torej, za letos se poslavljamo od vas, želimo vam dobra spričevala in prijetne počitnice. V jeseni pa zopet na svidenje!

U r e d n i k !

T. D .

Nekaj misli o STEŽICAH .

Prosili so me , da povem nekaj misli o letošnjih STEŽICAH. Ker sem v teh stvareh bolj doma in ker sem se včasih tudi sam ukvarjal z urednikovanjem, naj bi povedal , kaj je po mojem v STEŽICAH prav in kaj ni.

Prav, povedal bom nekaj misli o STEŽICAH , glasilu novomeških gimnazijcev - a samo misli. Bog ne da , da bi kdo to jemal kot kritiko ! Kri - kriminal - kritika - naj upora - bim Levstikove besede - to so stvari, ki si jih naš človek boji kot živega hudiča - in mladi nadobudni literati še posebej.

Pred mano je prav-zaprav le dvojna - tretja in četrta številka šolskega leta 1962/63, v mislih pa imam z njo vred še obe preostali številki tega šolskega leta. Že ob tejle dvojni bi se moral ustaviti. Pojav dvojnih številk ni značilen le za naše glasilo , opazimo ga tudi pri drugih slovenskih revijah, povsod tam, kjer so prišli na tesno glede časa ali gradiva . In tako se nenadoma pojavi "heureka"- izide dvojna številka, ki reši vse probleme, tako z vsebinske, časovne in - finančne plati. Človek bi pričakoval, da bo dvojna številka res dvojna, se pravi , da bo imela dvakrat več strani kot sicer. A ne - bogata je le za dve, kvečjemu tri strani več. Kar se tiče vsebine same, bi bilo dovolj, da vzamemo v roke STEŽICE pred dvema, tremi leti. Primerjava bi bila zanimiva. Ne samo glede vsebine, tudi glede zunanje in notranje opreme. Nočem deliti kakršnih koli očetovskih nasvetov uredniku samemu, povem naj le to, da je namen podobnih glasil v tem, da stikajo življenje in probleme, ki se pojavljajo v okviru njihovega delovanja. Samo to in nič drugega. Ali je to izraženo v obliki kratkih ali izčrpnjših poročil ali pa v literarni obliki, ni bistveno. Bistveno je , da je izraženo. Vidim pač, da pri STEŽICAH to poskušate in da včasih tudi uspevate. Največji revež je pač glavni in odgovorni urednik; ne samo pri STEŽICAH, to je pri vseh časopisih. Kazumljivo, saj leži na njem vse odgovornost. In če je to breme pogumno prevzel, naj ga pač pogumno prenaša in naj ne toži o svojih težavah "bravcem" oziroma "bralcem" (kot se v članku pozneje sam popravi) , ker s tem izgubi pri njih vse zaupanje. Moral bi pač znati na pravi način pristopiti k tem nadobudnežem , ne mislim osebnega pristopa, ampak pristope v številki sami.

V samem glasilu bi moral za mlade talente tako urediti njihov prestop, da bi vsakogar zamikalo, videti v njem ovekovečeno svoje ime. Pravilen razpored člankov tudi mnogo pomeni. Res, da je tudi v tej dvojni številki vrstni red člankov urejen po nekem sistemu (novice, mladi literat, novice), a so članki nametani tako, da tega reda ne opazimo. Po mojem bi ne bilo napak, ko bi mlade literate "napovedali" (in podobno krajše vesti ob koncu lista, morda z naslovom "Življenje na gimnaziji") in to po možnosti z izrisanim naslovom. Taki naslovi najlepše učinkujejo, če so seveda izdelani okusno in s pravim smislom za vsebino, ki jo podajajo. Prav tako veliko pomenijo ilustracije med tekstom samim. - Samo - naj bodo po možnosti "realistične", kajti super-modernih živ bog ne razume (v nekaj primerih uspe to morda njihovim ustvarjalcem) in tako kaj malo pripomorejo k požitvi vsebine.

Ker sem že pri ilustracijah, naj povem še o tem nekaj besed. O umetnikih, ki so umetniki samo zaradi umetniške brade, je že bilo dosti povedanega. Ne mislim tukaj žaliti glavnega stezičarskega "kreatorja", omenil bi le, da se ljub svojemu slikarskemu talentu včasih spušča v nemogoče risarske pustolovščine, ki jih le malokdo lahko sledi. Za osebno izživljanje pa v listu, kakršne so "Steziice" - ogledalu notranjega življenja na naši gimnaziji - ne bi smelo biti mesta. Naj torej nariše kaj bolj "realističnega" - saj vemo in slutimo, da to zna.

Pojdimo torej po vrstnem redu člankov samih. O uvodniku sem že omenil nekaj besed, več ne bi imel reči. Sledi mu nekakšen "intervju" pri književniku dr. Bratku Kreftu. A to bi članku težko priznali. Premalo je v njem osebnega vtisa, premalo res pravih življenjskih obiskov in premalo nam pisec prikaže znanega pisatelja, da bi si ga lahko bolje predstavljali v njegovem privatnem življenju. Vidi se, da je vse skupaj vzeto prepovršno, preveč na hitro. Članek, oziroma poročilo o Prešernovi proslavi tudi ni takšen, kot bi moral biti - vse preveč je v njem tistih standardnih besed ali tudi fraz, ki jih uporabljamo povsod tam, kjer ne vemo, kaj bi povedali. Članek o Cankarjevem večeru smo že prebrali v Dolenjskem listu in je res škoda, da ga torej že poznamo - saj je sicer res najbolje napisan v tej številki.

O literarnih sestavkih pa zaje že pa razgovorjal preveč besed - znano je pač, kako začetnike (in tudi že izmirane

umetnike) težko prizadene kritično pero. Ne bi rad imel na vesti kakšnih poznejših velikanov naše literature. Samo to bi omenil, da bi bilo lahko več samostojnosti / se pravi - manj zgledovanja, kot to tako radi delajo mladi, češ, saj bolje tako ne bi mogel napisati / in pri nekaterih člankih več resnosti oziroma osebne doživetosti. Članek o potovanju na Češko je dobro pisan, samo osebnih vtisov zasledimo v njem premalo, tako da včasih ne zavveni preveč zanimivo.

Kratka poročila z življenja na gimnaziji so skopa, tako da dajejo vtis, da se na gimnaziji ne godi kaj posebnega (je ta res?) Vsakodnevnih problemov je polno in so hvaležna snov za naše glasilo.

Samo še pri tiskovnih napakah bi se nekoliko pomudil. Kar preveč jih je - sprašujem se, ali ne poznate korekturnega laka za matrice, ki vse take tiskarske "škrate" uniči? Tudi razmnoževanje na ciklostilu ni najboljše - a s tem so tako zmeraj težave. Toliko o tehnični plati lista.

Naj torej končam. Moje misli so bile pštene in upam, da bodo glasilu v čem tudi pomagale. V upanju, da bom dočakal še katero številko, želim Stezeccam čimveč uspeha in čimveč člankov.

Mladinska konferenca

21. maja je bila v šolovadnici zaključna konferenca celotnega mladinskega aktiva gimnazije, katere so se udeležili vsi dijaki, profesorji ter nekaj gostov iz drugih aktivov. Izvoljeno delovno predsedstvo, ki so ga sestavljali Bojan Možina, Barbara Ahačič in Nina Jakovljevič, je takoj pričelo z delom in predlagalo dnevni red konference:

1. Poročilo predsednika ZMS
2. Poročilo tajnika
3. Poročilo blagajnika
4. Poročilo nadzornega odbora
5. Volitve v mladinski komite
6. Poročila razrednih predsednikov
7. Poročila krožkov
8. Razno

Dnevni red je bil soglasno sprejet in smo ga takoj pričeli izvajati. Rudi Primc, letošnji predsednik ZMS, je podal referat, v katerem se je dotaknil zunanjepolitičnih problemov v svetu, se nekoliko pomudil pri notranji politiki, nato

pa prešel k konkretnim problemom, ki se tičejo dela na našem zavodu. Bil je dokaj izčrpen in je podal resnično podobo življenja na gimnaziji, brez olepševanja, čeprav se o njem ni mogel najbolj pohvalno izraziti, saj je bila za letošnje leto kljub nekaterim poživitvam za življenje na gimnaziji značilna nekaka nezainteresiranost. Tako na primer dramski krožek zaradi neresnosti članov že dve leti študira isto igro, tov. profesorica Nifergal pa tudi ne more loviti igralcev skupaj, če sami nočejo, čeprav ji je mnogo do tega, da se igra uprizori. Fotograf-ski krožek je dobil temnico in rekvizite, ki sedaj ležijo nizkoriščeni, da ne govorimo o pevskem zboru, saj se je o tem že nakj pisalo v Stezicah in se stvar do sedaj še ni premaknila z mrtve točke.

Tajnik Drago Medic, ki je za predsednikom prebral svoje poročilo, je navedel število mladinskih sestankov v posameznih razredih in orisal dejavnost, ki se je odvijala na mladinskih urah. Le-te so bile vpeljane v drugem polletju. (v prvem smo se seznanjali z novo ustavo FSRJ) in so se kar dobro obnesle, saj so na njih dijaki spoznavali razna področja, tehnike, znanosti, turizma itd.

Po poročilu blagajnika in nadzornega odbora so bile na vrsti volitve predstavnikov v mladinski komite. Predlaganih je bilo 17 kandidatov, od katerih jih je bilo izvoljenih 15. To so:

Melita Kozina	Rudi Princ
Slavko Splihal	Nina Jakovljevič
Stanko Tomazin	Jože Spihal
Boris Zupančič	Drago Medic
Katja Vičič	Anton-Jakše
Jože Uhan	Tone Majzel
Matija Burgar	Igor Kajdunc
Danica Marolt	

V nadzorni odbor so bili izvoljeni:

Boris Golež	FRanci Škof	Drago Medic
-------------	-------------	-------------

Ko so bile volitve izvršene in je volilni odbor pregledoval rezultate, so bila na vrsti poročila razrednih predsednikov. Ta so bila v večini kratka, omejevala so se zgolj na naštevanje sestankov in njih programov, niso pa posegla globlje v probleme, ki so se pojavili v posameznih razredih ali pa so značilni tudi za celo gimnazijo. Isto velja tudi za poročila krožkov. Teh je na gimnaziji kar

lepo število, žal pa so aktivni le nekateri. Tako sta bila zelo delavna priredoslovni in literarni krožek, medtem, ko je bilo pri klubu OGN opaziti v primeru z lanskim letom znaten zastoj. Marksistični krožek je organiziral nekaj predavanj, vendar pa zanje ni bilo dovolj interesentov in je tako vse skupaj padlo v vodo. Pohvaliti je treba delo počitniške skupine, ki ima tudi največ članov, strelski krožek ter športno in šahovsko društvo na gimnaziji, ki sta bila tudi precej aktivna in sta izvedla in se udeležila nekaj tekmovanj. Drugi krožki, ki obstajajo na gimnaziji, so bolj ali manj životarili in to zaradi dijakov samih ali pa njihovih mentorjev.

Zadnja točka dnevnega reda je bila razno, vendar pa je vse graje vredno dejstvo, da se k diskusiji ni prijavil niti en dijak. Tako se je še enkrat pokazala vsa pasivnost in nezainteresiranost do problemov, ki se tičejo dijakov samih in bi imeli od njih oni sami korist. To pa je napaka, ki se drugo leto ne bo smela več ponoviti.

Darko Duh

Bili smo v Jurčičevem rajstnem kroju

Dijaki 3. a in 3. b razreda smo se dogovorili z našim profesorjem slovenščine tov. Severjem, da bomo priredili ekskurzijo na Muljavo. Določili smo nedeljo 12. maja v upanju, da vam bo vreme naklonjeno.

Toda nedeljsko jutro nas je pozdravilo z oblačnim nebom, ki je obetalo dež. Kljub temu se je zbrala na postaji večina prijavljenih. Vodja ekskurzije je bil tov. profesor Sever, pridružili pa sta se nam tudi profesorici Jeleničeva in Črtaličeva.

Vlak nas je počasi prizibal do Višnje gore. Tu smo izstopili in se napotili v mesto. Po kratkem ogledu smo se povzpeli do razvalin višnjegorskega gradu. Od gradu smo odšli s pomočjo specialke in komčasa na Polževo. Tu je bila prva večja postaja, kjer smo malicali in si nekoliko počepili pa tudi fotografi so prišli na svoj račun.

S Polževega nas je pot vodila po prijazni gričevnati pokrajini do izvirov reke Krke. Treba je bilo kar počasi stopiti, toda dobre volje nam ni manjkalo in čas je hitro mineval. Končno smo se spustili v dolino in po ozki stezi prišli pod hrib, kjer smo zagledali mogočen vhod v jamo.

V jami je bilo temno in strupen hlad je vel iz nje, pa smo jo vseeno mahnili v notranjost, dokler se je dalo. To je najmočnejši izvir, je pa okoli te jame še polno manjših razpok, iz katerih vre voda. Ko smo se nagledali, smo odšli še k drugemu izbiru, ki je tudi po svoje zanimiv. Tu se voda na vsem lepem spomni in pride na dan na travniku pod potjo.

Naša naslednja postaja je bila gostilna v vasi Krka, kjer smo imeli kosilo. Kazalci na urah so lezli že proti tretji, ko smo se odpravili na Muljavo. Med potjo nas je ujela ploha. Lepa reč, takle dež, ki te premoči kakor gobo! Zdaj je deževalo kar naprej.

Na Muljavi smo nekaj časa vedrili, ker pa dež le ni kazal namena, da bi prenehal, smo si najprej ogledali cerkev, znano po freskah Janeza Ljubljanskega in po zlategem baročnem oltarju, potem pa smo odšli k Jurčičevi hiši. Najprej so so lotili svojega posla fotografiji, potem pa smo stopili v starinsko, zakajeno vežo z odprtim ognjiščem in vso ostalo opravo, kakor je bilo v Jurčičevem času. V prostorni šobi na levi strani smo si ogledali slike Jurčičevih staršev in tudi njegove slike, se podpisali v spominsko knjigo, potem pa stopili še v nizko izbo na koncu sobe. Tu je v enem kotu zibelka, v drugem pa so v vitrini spričevala, nekaj pisateljevih rokopisov in izdaje njegovih del.

Zunaj nas je spet pozdravil dež, ki nas je priganjal, da smo se hitro odpravili proti Ivančni gorici. Še lep kos poti je bil pred nami. Deževalo je vedno bolj, bliskalo se je in grmelo. Nekaj časa smo vežirali pod nekim kozolcem, toda kljub vsemu je bilo treba naprej. Dežniki in dežni plašči niso veliko pomagali, ko smo končno prispeleli na postajo, smo bili v glavnem vsi temeljito premočeni. Toda vselo razpoloženje nas ni zapustilo in na vlaku smo celo zapeli nekaj okroglih.

Tako je ekskurzija kljub vsem neprilikam dobro uspela. Bili smo zadovoljni in želimo si še več podobnih izletov.

OB 70-LETNICI JANKA GLAZERJA

"Pohorje je svojevrsten svet. Njegovi gozdovi, njegove trate z malinami in ciprošem, pašniki z arniko, globoko zajedeni kolovozi, ki jim pravijo "kolobarji", studenci,

potoki, stare kmečke žage - široka položna slemena, na zapadu gola, le s trato porasla, planote s pritlikavim boričevjem, sredi njih temna, brezgibna pohorska jezera s šoto na dnu - svet, poln intimnih lepot, ki pa so tihe in nevsiljive, svet, sredi katerega človek umolkne in se zamisli."

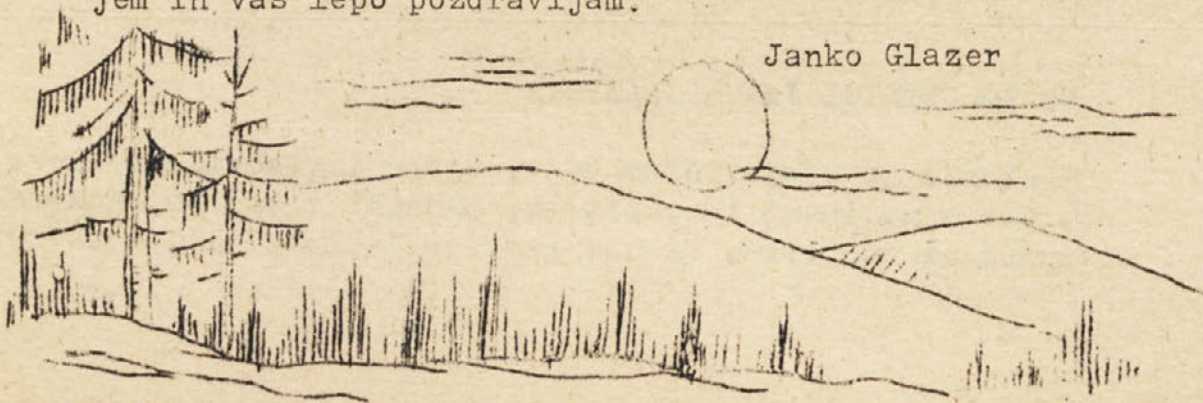
Tako opisuje Janko Glazer okolje, v katerem je preživel ne le svojo mladost, ampak večino svojega življenja, okolje, ki ga je tako priklenilo nase, da se je vanj vedno zopet vračal. Rodil se je 1893 leta v Rušah pri Mariboru. Je pesnik, kritik in literarni zgodovinar. Njegove pesmi so pretežno impresionistične, razpoložnjske podobe s Pohorja in iz Maribora. Izdal je zbirke: Pohorske poti (1919), Čas - kovač (1929), Ob jesenskem ekvinociju (1946). Najboljše pesmi so izšle v izboru z naslovom "Pesmi in napisi" (1953). Glazerja ne moremo šteti med plodovite pesnike, saj bi bilo njegovih pesmi komaj za knjigo srednjega obsega, vendar je med njimi nekaj takih, ki bodo zaradi iskrenosti in sugestivnosti ostale drage vsem tistim, ki ljubijo preprostost in pristnost. Poleg pesmi, ki jih je napisal, pa je izbral in uredil Slovensko narodno liriko (1920), Izbrane pesmi Otona Župančiča (1948), priredil miniaturno izdajo Župančičevih pesmi, uredil Župančičeve prevode Prešernovih pesmi (1950) in izbor slovenske lirike "Jaz in ti". Razen tega je proučeval kulturno in literarno zgodovino Maribora in Štajerske.

Ob njegovi 70-letnici, ki jo je letos praznoval, smo mu člani literarnega krožka čestitali in mu zaželeli še mnogo ustvarjalnih let. 12. aprila pa smo prejeli njegov odgovor, ki nas je prijetno presenetil. Pisal naj je:

Dragi!

Za vašo čestitko, ki sem se je posebno razveselil, ker je prišla od mladih ljudi, se vam prav od srca zahvaljujem in vas lepo pozdravljam.

Janko Glazer

Pogovor ob odprtem kaminu, kjer sta si dva moža kuhala večerjo

Umetnik, visok možakar s šilasto bradico, je držal šumečo ponvico nad odprtim kaminom, podnajemnik pa je sipal iz zavoja meko v posodo in trudno govoril:

"Ti ničesar ne razumeš, ti si pri teh rečeh čudovito nemogoč. Začeti je treba z mastjo. Vse se bo prismodilo. Spusti ponev, prosim. In daj pipo stran. Povsod boš natrosil pepela!"

"To ne gre", je umetnik zmajal z brado nad ponvico. "Iskati je treba, moj dragi, iskati. Mast bo nadomestila voda. Ugotavljam. Mast - to je sveto pravilo. Pravila pa je treba razbiti. Da, da, razbiti - to je prava beseda."

Umetnik je privzdignil obrvi in pogledal v ponev. Podnajemnik se je ozrl nanj. Njegov sostanovalec je bil dokaj nenavaden mož. V ustih mu je venomer tičala neizogibna pipa. Ženske je pozdravljal s staromodnim poklonom, ki mu je včasih dovoljeval, da si je ogledal okrogla kolena mladih dam. Vsako jutro je njegovih uteži in nikoli ni bil bolan. Pozimi in poleti je nosil jesenski plašč; od šala z nemogočim vzorcem pa se ni ločil niti ponoči. Včasih se je odpravil v kopalnico na drugem koncu hodnika, ali k bičnika v priltičje v samih spodnjih bleščah, na boso noge pa si je

nataknil podnajemnikove čopate. Za njim se je ponavadi razlegalo divje vpitje postarne gospodinje:

"Oblecite se malo primerneje, ali pa vam povišam stanarino! Pacek, mazaški!"

Ljudje so ga imeli za človeka, ki ni za nobeno rabo, ob tem pa so pripominjali, da pri umetniku, ki živi čisto v lastnem svetu niti ni mogoče pričakovati kaj drugega.

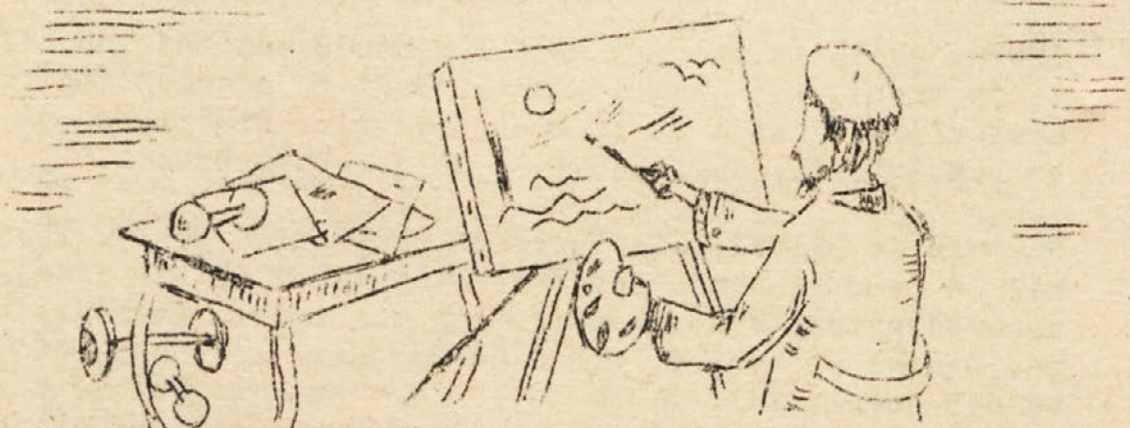
Podnajemnik se je dobro spominjal prvega srečanja z umetnikom. S podčrtanim oglasom v dnevniku je potrkal na njegova vrata. Dolgo časa je bilo tam zadaj vse tiho, potem so se vrata sunkovito odprla in visok, poraščen mož je zavpil:

"Kar naprej, kar naprej!"

Velika, zelo svetla mansardna soba, kjer je okrog odprtega kamina stala grmada drv, je imela vse stene ovešene s slikami: portret temnolasega dekleta z naivnim pogledom, morske obale, sipine, jutro v gozdu. Podnajemnik je presenečeno vprašal:

"Je vse to vaše?"

"Poglejte, odlične uteži, kar pogledajte, najrazličnejše teže," je prizadevno govoril umetnik in zmetal z mize z barvami pomazana platna, pod katerimi so se skrivale uteži. S smejočimi očmi je pogledal po slikah in se v zadregi pogladil po bradici:

"Vidite, če hoče človek narediti kaj koristnega na tem svetu, mora imeti kolosalno zdravje. To velja zlasti za umetnost. Samo pogledajte Leva Tolstoja!"

"Je vse to vaše?" je vnovič vprašal podnajemnik, ki je še vedno gledal po slikah.

"Da, da; nič posebnega! Kritiki mi leto za letom vse skritizirajo. Nekdo mi pravi: vaš ton je siv, ni optimistične svetlobe. Razumete? Kaj pa čustva, človeške emocije? Siv ton! Vsi ljudje se delijo na bolne in zdrave. Za ene je dieta, za druge pa ne. Tisti kritik se obrača torčj le na one, ki jedo bel kruh; črn je zanj nesodoben; boji se, da si bo kdo pokvaril želodec!"

Potem je hrupno zakašljajal in pogledal podnajemnika. Takoj je ugotovil, da ga mladi mož ni povsem razumel. Nasmehnil se je:

"Oprostite, ampak ti kritiki mi gredo strašno do živega." Uro pozneje je podnajemnik postal umetnikov sostanovalec.

Umetnik je z vzdihom odstavil kozico:

"Reci kaj, nikar me ne mōri!"

Splazil se je preko napol osušenih platen do okna in stresel sežgano vsebino kozice na dvorišče. Podnajemnik je to že zdavnaj pričakoval. Umetnikovi kuharski poizkusi so bili z obilnim nakupom konzerv in sendvičev.

Umetnik je oblekel svoj neuničljivi jesenski plašč in si počesal brado. Nenadoma je položil glavnik na okenski podboj in se obrnil: "Kaj sem že rekel? Pravila je treba razbiti! In ti praviš, da so moji kuharski nauspehi postali že pravilo?"

Spet si je slekel plašč in prižgal ugaslo pipo. S težkimi, premišljenimi koraki je dvakrat molče premeril mansardo, ne da bi pri tem pohodil kako platno. Pri kaminu je obstal in se naslonil na obzidek. Molče je v enakomernih presledkih spuščal proti stropu majhne kolobarje dima.

Mračilo se je, soba je počasi tonila v mrak, ogenj v kaminu je pojemał.

"Torej torej misliš tudi, da sem hm slab slikar? Da so moje slike le slaba pravila? Vem, vem! Rekel boš, da ne. Mislím, da se nisi še nikdar potrudil razumeti ljudi, ki ki so ti blizu. Moj poklic je pravzaprav zelo težak. Stvar je danes gotovo brezupna, če človek nima zvez, ... ali kaj podobnega. Po tolikih letih, glej, sem še vedno samo začetnik.

Podnajemnik ga je zamišljeno pogledal:

"Ali imaš večkrat take napade?" Vstal je in zaječal. "Ne delaj tega," je rekel. "Ne trpim, da te vidim takega. Pojdi po večerjo, prosim!"

"Jaz ne mislim nič jesti," je rekel umetnik. "Spat grem."

"Ne razumem, kako moreš nositi glavo pokonci in se imenovati moža med možmi, v isti sapi pa izgine vsa tvoja samozavest. Drviš v melanholijo kot sam vrag! In razen tega... so.... so tu še uteži!"

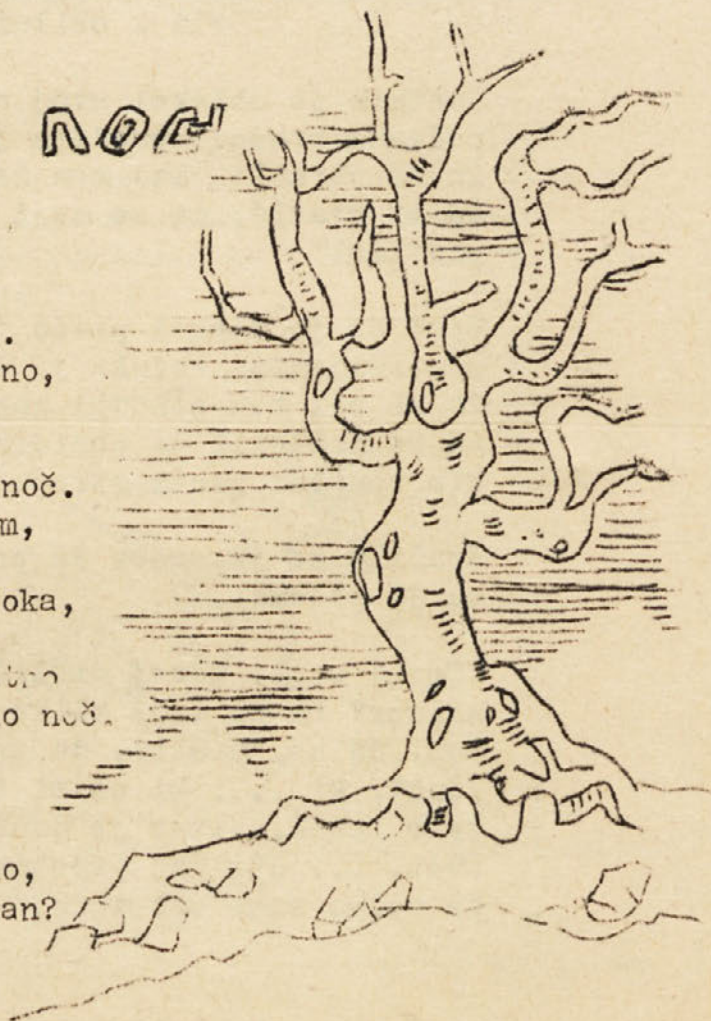
Nasmehnila sta se drug drugemu. Podnajemnik je z odločnim gibom podrezal v žerjavico, umetnikove oči so se ustale na kozici.

"Mislim, da mast lahko nadomestiva z oljem", je zamrmljal skozi stisnjene zobe, da mu pipa ne bi padla iz ust, in povescil oči pred strogim podnajemnikovim pogledom.

ALA

V aprilsko noč

Nebo je prekruto z oblaki,
dežela zagrinja se v noč.
Po cesti hitijo koraki,
izgubljajo v temno se noč.
In veter šepeče skrivnostno,
ko boža vrhove dreves,
uspavanko poje deželi,
izgublja v porajajočo se noč.
Ob tebi ves srečen korakam,
in ti neutrudno čez plan,
te spomnim kot mati otroka,
za roko te nežno držim,
Šepečem ti pesem skrivnostno
polglasno umirajoč v temno noč.
Jo čuješ,
poslušaj glasove napeva,
ki poje srce ga zvesto?
Pogreznjena v temo to nemo,
na jutrišnji misliš mar dan?

Okoli je tiho,
skrivnostna tišina povsod,
koraki le moji in tvoji
izgubljajo v temno se noč.

TI VEŠ, DA JE TA PESEM POSVEČENA TEBI

Ti veš, da je ta pesem posvečena tebi,
čeprav nič ne pove, kako ti je ime,
ti veš, da misel moja večkrat je pri tebi,
to govor mojih ti oči pove.

Ne veš pa, da kar me nočeš več poznati,
ker veš, da rada te imam,
ne veš, da si želim samo jokati
in da zdaj razočaranje poznam.

"Babi"

PESEM

Kaj le, o Krka, takrat si sanjala,
ko dneva odsev si v zrcalu lovila,
kakor da v se-bi bi nekaj skrivala
tiho, tajinstveno si se svetila.

Sonce tonilo je v daljno temino,
večer se že sklanjal h gladini je tvoji,
ti pa si skrila tja v svojo globino,
kar ti zapel o ljubezni je moji.

"Dade"

C. Herera

PESEM

Zločin? Umor?

Pred menoj leži truplo, pošastno blede z razmršenimi lasmi.
Usta uvela, brez barve, so rahlo odprta, da se vidijo beli
zobje. Mehke bele roke ležijo kot krila utrujenega laboda
na tleh in v vsem telesu čutiš blagodejèn mir....

Zločin? Samomor?

Odprem ji oči in vame se zazrejo v motni barvi. Če ne bi
videl smrtne rane na vratu, bi ne verjel, da je žena pred
menoj mrtva, zakaj oči me gledajo kot žive. V njih so skri-
te zadnje iskre življenja, zadnji občutki, preliti s smr-
tno brezizraznostjo....

Samomor?

Zdi se mi, da oči govorijo o poznem jesenskem dnevu, o samotnem parku, golih vejah in večno sivem nebu. O nekom (oči toplo pripovedujejo) v dežnem plašču, o nekom, ki je pričaral v jesensko meglo nekaj žarkov sonca.

Samomor??!!!.....

Oči počasi ugašajo. In tisti zadnji topli kotički, tiste zadnje iskre življenja v očeh, ledene. Pripovedujejo o obupu, vendar tiho, vse tišje in tišje...

Da, samomor!!!!

PISMA

Pisma plavajo v vetru. Vsi ti beli popisani listi, ki so bili včasih polni miline in domačnosti, hrepenenja in neizmerne ljubezni, zdaj plešejo v vetru in ta jih nosi stran kot drobno prgišče upa in topline.

Gledam jih, v divjem plesu jesenskega vetra, kako med njimi švigajo krvavo rdeči listi, kot krvave solze neizpolnjenih želja, in zasmilijo se mi, ti drobni beli listi.

Daleč zadaj, za golimi drevesi, pa stoji mož v plašču z zavihanim ovratnikom. Gleda za listi, strmi za njimi in hladno mu postaja. Počasi stisne roko, ki je pisma prepustila vetru v pest. Obrne se in odide, jaz pa ostanem, med suhim listjem, sam.

Tudi beli listi so odplavali stran...

C. Herera

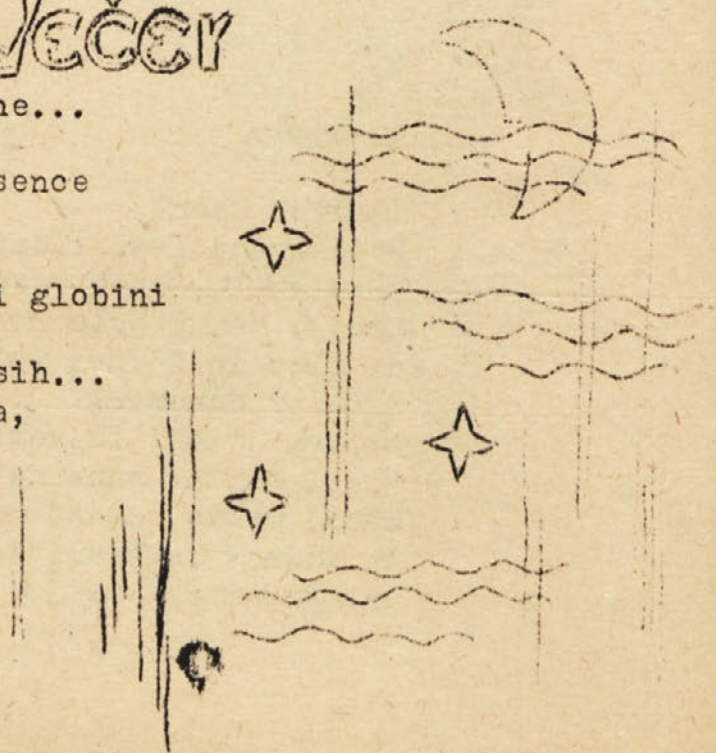
VEČER

Večer odpira stare rane...

V nastajajočo temo
privihrajo kot temne sence
spomini...

Večer so zvezde
izgubljene v neizmerni globini
vesolja, je mesec
in to hrepenenje v prsih...

Večer je moja bolečina,
so solze ob senci
spomina....

Cvet mojega življenja

Cvet mojega življenja je še popek,
 ki plaho nežne liste že razpira.
 V njegove neoskrunjene globine
 spoznanje za spoznanjem pot si utira...
 S tem ko ti je, cvet moj, življenje dano,
 prejel si delež svoj bridkosti grenke,
 nesreče težke in opojne sreče...

Domica maloga

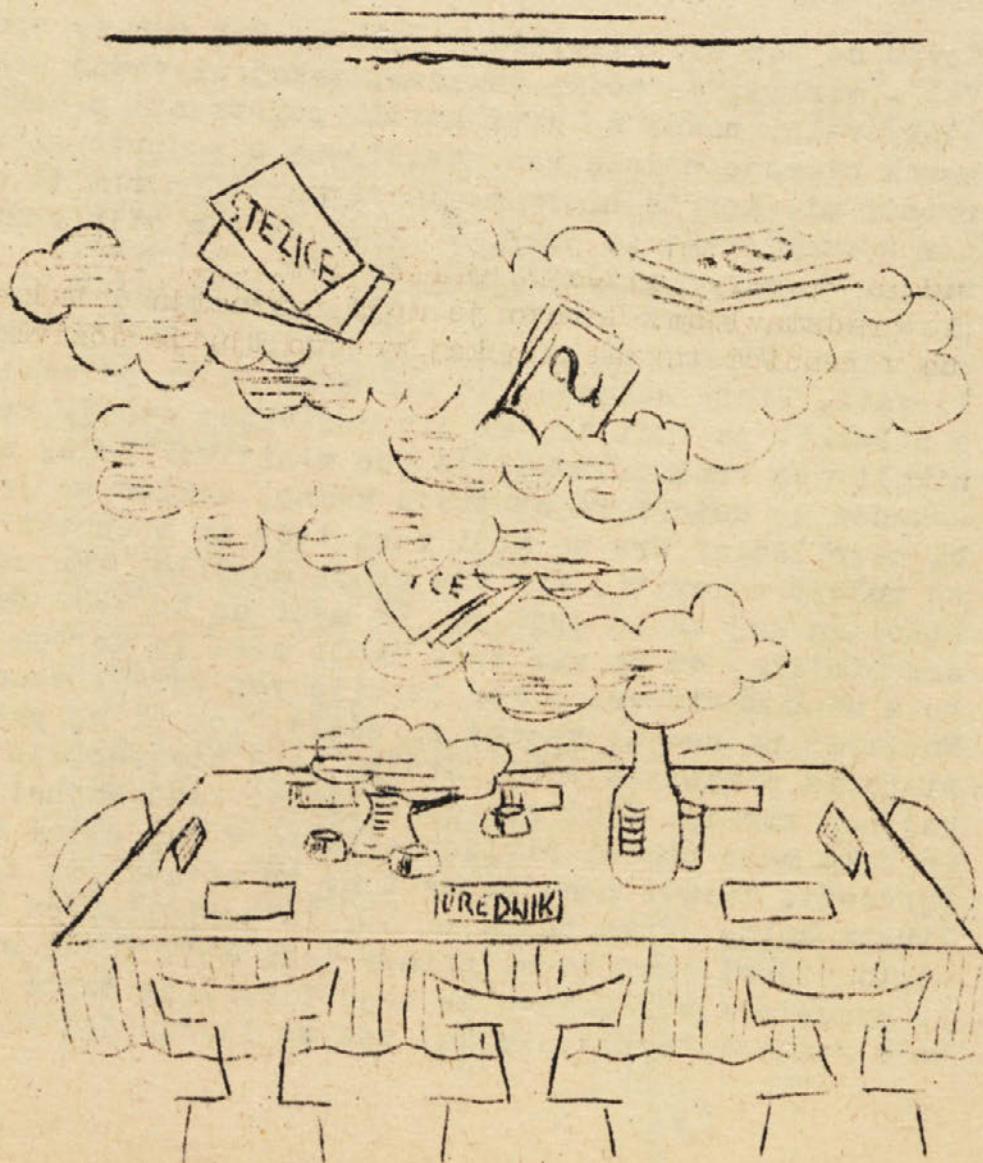
Draga Miša!

Morda se boš začudila, da Ti pišem, ker sva se sporekli. Veš - mislim, da sedaj razumem, zakaj si vedno nekaj pre-mišljevala, kakaj se nisi hotela obmetavati s češarki, ampak si raje sedela vsa zamišljena s podprto glavo. O-prosti mi, ker te nisem mogla razumeti in sem ti nagajala ter se norčevala iz tebe. Ti veš, da sem bila vedno dobre volje, da nisem mislila niti za ped pred nosom, ampak sem se veselila trenutkov, v katerih sem bila. Včeraj pa me je nakj prijelo. Začela sem premiš-ljevati. Tiste sekunde, ko sem mislila le na obmetavanje s češarki, pa tudi te, ki jih doživljam sedaj, se ne bodo nikoli več vrnile. Zakaj je vse minljivo? Zakaj se ta sekunda ne ustavi in ne traja večno, dokler se je jaz ne bi naveličala? Ura na moji roki teče in trenutki beže ter se nočejo ustaviti. Kaj vse se je zgodilo, kar mene še ni bilo! In kaj se bo zgodilo, ko mene ne bo več? Bo sedaj sem mislila, da se vse suče okoli mene in ko bom jaz umrla, bo z mano umrlo vse - ker je bilo vse zaradi mene na svetu. Naenkrat pa sem se včeraj zavedela, kot bi se prebudila na hitro iz prijetnih sanj. Stojim pred stvarnostjo in ne vem, kaj naj storim. Zdaj sem sprévidela, kako majhni smo ljudje in kako malo pomeni življenje enega v tej silni reki min-ljivosti. Zaradi mene se svet ne bo ustavil in ljudje bodo živeli dalje. Kako tesno mi je, ko pomislim, da ne bom mogla videti, kaj bo na primer leta 2547 in da si to lahko le predstavljam. Gotovo je moja fantazija daleč od tega, kar bo v resnici takrat. In kaj vse so ljudje doživljali pred

nami, pa mi to spoznavamo le iz zgodovinske knjige? - No in sredi takih razgljabljanj mi je prišel na misel Sofoklejev izrek, ki sem ti ga napisala na začetku pisma. Gotovo si tudi ti takrat kaj podobnega premišljevala, zato se ti je zdelo obmetavanje s češarki ničevo in neumno. Sedaj se zdi tudi meni, takrat pa sem bila prepričana, da ni bolj zabavne in pametne stvari na svetu in da si ti trapa, ker mi ne vržeš storža v glavo.

O, da ne bi nikoli razmišljala o minljivosti in da bi mi ostale moje utvare, da svet živi zame! Sonce sveti enako, kot je svetilo, a zame je njegov žar nekoliko zbledel. Nekaj neznanega, velikega prihaja vse bliže in bliže, a jaz sem brez moči - nebogljena - ne morem in ne znam se braniti! Bojim se tistega, kar bo prišlo!

Ina

V aprilu je bilo v Novem mestu organizirano tekmovanje za pokal maršala Tita. V Novem mestu je bilo tekmovanje v dolenskem merilu. Nastopalo je 8 ekip. Iz Novega mesta, Trebnjega, Črnomlja in Metlike. Gimnazija je bila zastopana s štiri-člansko ekipo.

V prvem kolu so naši mladinci premagali ekipo JNA Novo mesto. Čeprav je rezultat samo 2,5 : 1,5, je bilo od vsega začetka jasno, da bosta Picek in Gazvoda zmagala, kar bi zadoščalo za uvrstitev v sledeče kolo.

Rezultati:

Gimnazija	: JNA	2,5	: 1,5
Mrvar	: Nedeljko	remi	
Picek	: Goljubov	1	: 0
Gazvoda	: Avramovič	1	: 0
Splihal	: Šater	0	: 1

V pol-finalu so naši šahisti dobili za nasprotnika prvo ekipo Novega mesta, ki sodi v vrh slovenskega šaha. Izgubili smo z rezultatom 0 : 4, po dokaj kratkih borbah. Tu sta povsem odpovedala Picek in Berger, nato pa je izgubil Mrvar ter končno tudi Gazvoda, ko je v končnici spregledal lovda.

Rezultati:

Gimnazija	: ŠD Novo mesto	1	: 4
Picek	: Penko	0	: 1
Gazvoda	: Škrlj	0	: 1
Mrvar	: Sitar	0	: 1
Berger	: Bartolj	0	: 1

Tako smo osvojili tretje mesto takoj za prvo in drugo ekipo ŠD Novo mesto, kar je zelo lep uspeh.

ZAHVALA

Člani literarnega krožka in uredništva Steziice se najtopleje zahvaljujemo tov. prof. Horvatovi in tov. prof. Severju za trud in nesebično pomoč pri delu, hkrati pa se zahvaljujemo tudi vsem, ki so na kakršen koli način pripomogli pri izhajanju Steziice.

Največja sreča in bogastvo je biti reven in siromašen v svojih željah. ((Senek))

Srečen biti se pravi ne biti nesrečen. To radi pozabljamo. Velika ljubezen je tiho izpolnjevanje majhnih stvari.

Ni večje sile kot je znanje; z znanjem oborožen človek je nepremagljiv.

Bolj pogost je dober spomin, kot pa spomin za dobro.

Življenje je sestavljeno iz samih zamujenih priložnosti.

Prezir lahko pogoltnoš, ne moreš pa ga prebaviti.

(Stendhal).

Za zob časa ni nobene plombe.

Dve vrsti pešcev sta: oprezni in pokojni.

Dijak je ničla, iz katere more postati vse.

Anekdota

Ko so nekoč vprašali Roberta Hosseina, kako bi označil svoj značaj, je odgovoril: Zmeraj sem skrben, nemiren, nervozen, nestalen, nikoli zadovoljen s tistim, kar delam, skrajno sramežljiv, vztrajen, hraber, nepristranski, pravičen, ljubosumen, razdražljiv, požrešen, radoveden, ohol, vraževeren. Ali si ga predstavljate? Mi bi dodali še - domišljav!

Janez je bil sredi neumornega branja napete kriminalke, ko se je njegova sošolka Marjanca pred tablo mučila z neko fizikalno nalogo. Vendar ji ni in ni šlo. Paprof. fizike pokliče Janeza: "Ali bi znali vi rešiti?"

Janez je nakej časa molčal, potem pa dejal: "Oprostite, nimam jasne glave"...(?)

Jože je bil vprašan zemljepis. Ker je njegov sošolec vedel, da "nima veze", mu je šepnil ob odhodu iz klopi: "In boj je šel bojevati brez upa zmage!"

Kmalu se je Jože znašel na svojem prostoru in sošolec je še dodal: In padel je kot mrtvo truplo pade. (Petrarka)

Slab uspeh v šoli je vedno posledica profesorjevega nerazpcelčenja nikoli pa odraz dijakovega neznanja.

